

ბრანი ქავთარია

**სტრატეგიული პარტნიორობა თუ ყვადნაფიცობა
(ქართველები სხვათა ომში)**

ისტორიულმა ბედუკუდმართობამ კოლხ-იბერთა ნაშიერებს სხვათა ომებში სისხლისღვრა დაგვიკანონა. ამ სასჯელს „პატრიოტები“ საამაყო მემკვიდრეობად და ეროვნული ღირსების სამკაულად წარმოსახვენ.

ქართულ ზომალდს დასაბამიდან გიგანტურ აისბერგებს შორის უხდებოდა ზღვაოსნობა. კარგი მესაჭეებიც მრავლად გვიბოძა უფალმა და მათი სიბრძნის წყალობით გამოვალწიეთ უსასტიკეს გრიგალებს, მაგრამ იყო პერიოდები, როდესაც გზის გაგნება გვიჭირდა და უმწეოდ ვიზღარებოდით მტარვალთა ბადეში (თვალსაჩინოებისთვის: ნაციისტების თავგზააბნეული და ცრუპატრიოტიზმის ჰანგებზე მომართული გაუგებრობა ამ რეალობის ნათელი დადასტურებაა). უცხო ტომელები ცეცხლითა და მახვილით წვავენ და თელავდნენ ჩვენს მთა-ბარს. ყოველივე ამას ემატებოდა შინაური აშლილობა. მამულის სიყვარულს ამოფარებული თვალთმაქცობა ღრღნიდა მის ხერხემალს. ბოროტი ძალა თვალმოუხუჭავად გვადგა თავს დამოკლეს მახვილად.

საქართველოს წარსული გამუდმებული ომების ისტორიაა (იგივე გრძელდება დღესაც). ჩვენი მემატიანეები ისტორიას სისხლითა და ცრემლით წერდნენ. მათ თხზულებებში მრავლადაა აღნუსხული საარაკო გმირობისა და ამაღლების ფაქტები, მაგრამ ასევე ხშირია დაცემის ეპიზოდებიც.

პირველ ქართველ ისტორიკოსს ლეონტი მროველს, თავისი თხზულების „ცხოვრება ქართველთა მეფეთა“ დასაწყისშივე ხაზგასმული აქვს ეროვნული უბედურების საიდუმლო კოდი, რომელიც ბუნებამ, როგორც წყევლა ისე გადმოგვცა. XI საუკუნის მემატიანე მოგვითხრობს იმ მარადიულ სატკივარზე, რომლითაც დაავადებული

იყო ჩვენი ერი დასაბამიდან. იგი წერს, „ხოლო ვითარცა მოკუდა მცხეთოს, ძე ქართლოსისი, შთავიდა შური შორის შვილთა ქართლოსისთა: იწყეს ბრძოლად და ხდომად ურთიერთას... რომელსამე ჟამსა იქმნის მშვიდობა მათ შორის, და კუალად შეიშაღნიან და ებრძოდიან.

და გაგრძელდა მათ შორის ესევეითარი საქმე, და არავინ იყო მათ შორის უწარჩინებულეს და უსახელოვანეს, არამედ ადგილითი-ადგილად თავადნი იჩინიან. ხოლო ვინცა იყვის მცხეთას, რეცა თავადი იგი იყვის ყოველთა მათ სხუათა ზედა. და არცა სახელედებოდათ მეფედ, არცა ერისთავად, არამედ მამასახლისი ეწოდებოდათ, და იგი იყვის მანავებელი და ბჭე სხუათა ქართლოსიანთა.“

მემატიანის გადმოცემით, გვაროვნული წყობილების ხანაში, ტომის ბელადების უფლებრივი შეუვალობის მთავარ არგუმენტს ის წარმოადგენდა, რომ არავინ ყოფილიყო მათ შორის „უწარჩინებულეს და უსახელოვანეს“. ტომთა შორის წამოჭრილ დავათა მოგვარება დაეკისრა მცხეთის მამასახლისს, როგორც დამნაშაველსა და ბჭეს ქართლოსიანთა.

ეროვნული საისტორიო ტრადიციით, ქართველი ტომების დაულაგებელი ცხოვრება გაგრძელდა ალექსანდრე მაკედონელის ლაშქრობამდე. ქართული წყაროები („ქართლის ცხოვრება“, მოქცევაჲ ქართლისაჲ“), ანტიკური მწერლობის დარად, ქება-დიდებათ აღნიშნავენ ძლევამოსილი გმირის მსოფლიო ისტორიულ როლს: „მეფემ ყოვლისა ქუეყნისა“, „დაიპყრა ყოველნი კიდენი ქუეყნისანი“. მატეიანეების თანახმად, არც საქართველო დარჩენილა „ყოვლისა ქუეყნისაჲს“ დამპყრობი მეფის ყურადღების გარეთ. შემოვიდა დიდი ლაშქრით და ქართლი გაათავისუფლა უწმინდური დამპყრობლებისგან (ბუნთურქებისაგან). იმავე ტრადიციით, ალექსანდრე დიდმა ჩაუყარა საფუძველი ქვეყნის გაერთიანებას. პირველობის გვირგვინი გადასცა თავის მოკავშირეს, არიან ქართლის მეფის ძეს აზონს (აზოს). „კაცი ძნელი და მესისხლე“ (ლეონტი მროველი) გახდა „უწარჩინებულეს და უსახელოვანეს“ ქართველ ერისთავთა შორის.

აზონის დროს გამოიკვეთა საქართველოს საზღვრები. ამ საზღვრებში განაგებდნენ მომდევნო მეფეები ერთიან ქვეყანას.

„კაცი ძნელი და მესისხლეს“ ბატონობა დაამზო მცხეთის მამასახლისთა მემკვიდრემ ფარნავაზმა. დაიწყო ახალი საფეხური საქართველოს ისტორიაში. მემატიანის სიტყვებით, დიდმა რეფორმატორმა და განათლებულმა ადამიანმა ჩვენი ქვეყანა ჩართო იმდროინდელ საერთაშორისო პროცესებში. ურთიერთობა დაამყარა ელინისტური

ეპოქის სუპერსახელმწიფოსთან, სელეგვიდების აზიურ იმპერიასთან, ფიქტიური აღიარებით, „მსახურებდა ანტიოქოსს, მეფესა ასურ-ასტანისასა.“ საქართველოში სრულიად განსხვავებული წესრიგი დამყარდა, შეიქმნა სახელმწიფოებრივი მართვა-გამგეობის ახალი სისტემა. ლეონტი მროველი წერს, „ოცდაშვიდი წლისა მეფე იქმნა, და სამეოცდახუთ წელ მეფობდა ნებიერ... და აღაშენა და განავსო ქართლი.“ მემატიანის სიტყვებით, ფარნავაზის მეფობა წარმოადგენდა უბედნიერეს ხანას, „იყო განსუენება და სიხარული ყოველსა ქართლსა ზედა მეფობისათვის ფარნავაზისსა და იტყოდეს ამას ყოველნი: ვჰმადლობთ სუესა ჩუენსა, რამეთუ მოგუცა ჩუენ მეფე ნათესავთაგან მამათა ჩუენთასა და აღგვიხადა ხარკი და ჭირი უცხოთა ნათესავთაგან, და ესე ყოველი აღასრულა ფარნავაზ სიბრძნითა და სიქუელითა, სიმზნითა და სიმდიდრითა.“

თითქოს გადაიღაზა მამასახლისობის პერიოდის განკერძოებულობა, მაგრამ ფარნავაზის მეფობა მის სრულად დასაძლევად საკმარისი არ აღმოჩნდა.

გარდაიცვალა ფარნავაზი, გამეფდა მისი ძე საურმაგი. ამ დროს მოხდა წარმოუდგენელი საოცრება, რომელმაც ფარნავაზის სადიდებელი ხოტბა არარაობად აქცია. ლეონტი მროველი წერს, საურმაგის გამეფებისთანავე, „ზრახვა ყვეს ერისთავთა ქართლისათა და თქუეს: „არა კეთილ არს ჩუენდა, რათამცა ვმსახურებდეთ ნათესავსა ჩუენსა, არამედ ვიყოთ ერთად, და მოვკლათ საურმაგ, და ვიყვნეთ ჩვენ თავისუფალ, ვითარცა ვიყვნით პირველ, მივსცემდეთ ხარკსა ვინცა-ვინ გამოჩნდეს მძლე. რამეთუ ესრეთ ყოფითა უფრო განვისუენებთ.“

ლეონტი მროველის თანახმად, საურმაგი გაერიდა მამულს, შეკრიბა ჩრდილო კავკასიელები, შემოუბრუნდა შეთქმულებს, ბევრი დასაჯა, ბევრიც დაამდაბლა. ერისთავების აზრით, სამეფო ხელისუფლებამ შელახა თანასწორუფლებიანობა, მისტიროდნენ იმ დროს, როცა არავინ იყო მათ შორის „უწარჩინებულეს და უსახელოვანეს.“ აქ გაისმა ეროვნული უბედურების მაუწყებელი სიტყვები. იმ უხსოვარი დროიდან მოყოლებული კოლხ-იბერები „ვინცა-ვინ გამოჩნდნენ მძლეს“ იმედად რჩებოდნენ, ჯიჯგნიდნენ ერთმანეთს და გზას უთავისუფლებდნენ დედამიწის ოთხივე მხრიდან შემოსეულ ურდოებს.

ერისთავების ავბედითი ანდერძისათვის „მივსცემდეთ ხარკსა ვინცა-ვინ გამოჩნდეს მძლე“ (ერისთავების „მძლე“, თანამედროვე ტერმინოლოგიით არის სტრატეგიული პარტნიორი) არ გვიღალატია დღესაც. ერთგულად ვიცავთ შორეულ წარსულში შემუშავებულ დოგმებს.

საურმაგის ეპოქიდან ქართველთა ბუნებაში ცვლილებები უმნიშვნელოა. ამქვეყნიურ დანიშნულებას განვიხილავთ ისე, როგორც განიხილავდნენ ჩვენი წინაპრები ათასწლეულების წინათ. ერისთავების მრუდე ნააზრევს ვერ ვივიწყებთ და კვლავ „მძლეთა“ იმედით ვსულდგმოლობთ.

„მძლენი“ დათარეშობდნენ ჩვენს მიწაზე და მიაქროლებდნენ საუკუნეებს. ბორკილ-დადებული კოლხ-იბერებით ივსებოდა ტყვეთა ბაზრები. დავიწყების მორევში იძირებოდა ხილული და უხილავი. მეომარი კოლხ-იბერებით ივსებოდა „მძლეთა“ ურიცხვი ლაშქარი. ერეკებოდნენ შორეულ ქვეყნებში სისხლის დასანთხევად. ეს იყო ჩვენი ბედისწერა უხსოვარი დროიდან და იმავე მდგომარეობაში ვიმყოფებით XXI საუკუნეშიც.

„მძლეთა“ დაწესებულ ხარკს სისხლით იხდიდნენ. დამპყრობელს დაპყრობილი მიჰყავდა სხვა ქვეყნების დასაპყრობად.

ცნობები ქართველთა მონაწილეობაზე სხვის ომში დაცული აქვს „ისტორიის მამად“ წოდებულ ჰეროდოტეს, „ბერძენ-სპარსელთა ომებში.“ მისი ინფორმაციით, სალამინის ბრძოლაში (ძვ.წ. 480 წ.) აქემენიდური იმპერიის მრავალრიცხოვან არმიაში, აღმოსავლეთის სხვა ხალხებთან ერთად იმყოფებოდნენ ქართველური ტომებიც (კოლხები, სასპერები, ხალიბები, მაკრონები, მოსინიკები). აღნიშნული მითითების გათვალისწინებით, საეჭვო არ არის, რომ კოლხ-იბრები იქნებოდნენ მარათონის ველზეც, სალამინის ბრძოლამდე ათი წლით ადრე.

„ვინცა-ვინ გამოჩნდეს მძლე“ ატრიალებდა და ატრიალებდა ჩვენი ერის ბედ-იღბალს. ქართველი მეომრების სისხლით ირწყვებოდა თვალუწვდენელი ველები ხმელთაშუა ზღვიდან ინდოეთის ოკეანემდე. კოლხ-იბერები მარათონის ბრძოლის მომდევნო საუკუნეებში ყველა „მძლეს“ (სპარსელების, უნდა ვიგულისხმოთ პართებიც, ბერძნების, რომაელების და სხვ.) ლაშქრობებში მონაწილეობდნენ. ბერძენ-რომაელი ავტორების გვერდით ამ რეალობის შესახებ ვრცლად მოგვითხრობენ ეროვნული მატრიანეები. სამხედრო ბეგარას თითქმის ჩვენი ყველა მეფე ასრულებდა. საკმარისია ეროვნული ისტორიისა და სულიერების რამდენიმე გამოჩენილი ფიგურის დასახელება: მეფე მირიანი (პირველი ქრისტიანი მეფე) სპარსეთის მოკავშირედ გამოდიოდა რომის წინააღმდეგ. საქართველოს ლეგენდარული მეფე და გმირობის სიმბოლო ვახტანგ გორგასალი, მოსისხლე მტრის სპარსეთის არმიის შემადგენლობაში იბრძოდა ინდოეთში. იგი იძულებული იყო დაეკმაყოფილებინა აღმოსავლეთის მბრძანებლების მოთხოვნა. ინდოეთის ოპერაციას საქართველოსთვის შვება არ მოუტანია.

დამპყრობელი დარჩა დამპყრობელად. სამშობლოში დაბრუნებული გორგასალი კვლავ სპარსელებთან ომში ჩაება და მათთან ბრძოლას შეეწირა. ვახტანგ გორგასალის დაღუპვის მომდევნო ხანებში სასან-იდებმა ქართლში ხელისუფლება საერთოდ გააუქმეს.

ქართველთა ბეგარა იყო ბრძოლა არაბებისა და ბიზანტიელების დროშის ქვეშ. ფუნქციები კიდევ უფრო დამძიმდა მონღოლთა ბატონობის ხანაში. მონღოლური მპყრობელობით საქართველოს დაკისრებული ჰქონდა განსაზღვრული რაოდენობის მეომართა გამოყვანა. აბჯარასხმული ქართველები მონღოლთა მხარდამხარ ეწირებოდნენ დამპყრობლის დაუნდობელ ბრძოლებს. ირანის ილხანებისა და ოქროს ურდოს დაპირისპირებისას, „სტრატეგიული პარტნიორის“ მსხვერპლი გახდა მეფე დავით ულუ და მისი უფროსი ძე. რიგით ქართველ მეომართა რიცხვზე შავი დღეების აღმსახველი ჟამთა-აღმწერელი ცნობებს არ გვაწვდის.

ქართველთა პარტნიორობას უხვად იყენებდნენ ოსმალები და სპარსელები (ყიზილბაშები). ბევრი „პატრიოტი“ ამაყობს იმ გმირობით, რაც ჩაიდინეს ჩვენმა წინაპრებმა ავღანეთში XVIII საუკუნის დასაწყისში. იმის შესახებ იშვიათად თუ წამოსცდებათ, რომ სპარსეთის დროშის ქვეშ სამსახურს ქართლის ორი მეფე (ქაიხოსრო და გიორგი XI) რომ შეეწირა.

საუკუნეებში ჩაიფერფლა მრავალი გმირის ამქვეყნიურობა. რჩეულნი ძვლებით აგებდნენ სიმაგრეებს, ორგულნი ანგრევდნენ ნაშენებს და „პატრიოტული სიტყვაკაზმულობით“ ჰყიდდნენ. ქვეყნის ბედზე ხმაძალდა მოლაპარაკებმა, უწინარესად ყურადღებით უნდა წაიკითხონ და დაიმახსოვრონ „ქართლის ცხოვრების“ შეგონებები, რომ გაუადვილდეთ იმ ვნებათა დაძლევა, რომელთა გამოც გოდებდნენ დიდი წიგნის („ქართლის ცხოვრების“) ავტორები.

შორეულ წარსულს თავი რომ დავანებოთ, დავით გურამიშვილის დროინდელსა და დღევანდელ საქართველოს შორის დიდი განსხვავებაა? ისევ მრავლად მიდი-მოდიან ოსმალები, სპარსელები, ჩრდილო კავკასიელები (უფრო მეტი, ალბათ, ინდო და ჩინელი). როგორია მათი მიზნები? ნაცისტებმა შეთხზეს ახალი ზღაპარი, რომ ისინი არიან კეთილი მეზობლები. მათი აზრით, ჩვენ გარშემო ყველა კეთილია რუსების გარდა. ამ არაჯანსაღ იდეოლოგიას ფართო აგიტაციას ეწევა მეთაე წელია.

მეზობელი კეთილი და ბოროტი არ არსებობს. გონივრული ხელისუფლებისათვის ასეთი დაყოფა მიუღებელია. მეზობელთან ურთ-

იერთობას აწესრიგებს დიპლომატიური წინდახედულება. ჭკვიან ხელისუფლებას ჭკვიანური დიპლომატია აქვს, ნაკლებად ჭკვიანს — უჭკუო. შორს რომ არ წავიდეთ, ნაცისტების დიპლომატიური სიმაღლის „გვირგვინად“ უნდა ჩაითვალოს ჩერქეზთა გენოციდის მემორიალის აღმართვა ქართულ მიწაზე (მიზანი ძლიერი მეზობლის გაღიზიანებაა, შორეული ძლიერის იმედით). პარალელურად — ათეულ ათასობით ქართველ გმირთა ხსოვნის ამსახველი ძეგლის აღგვა პირისაგან მიწისა ქუთაისში.

„მძლეთა“ ბორკილები ბოჭავდა საქართველოს. მხსნელად მოვლენილმა ნაცისტებმა ქვეყანას უფრო მძიმე უღელი დაადგეს და სასუნთქი გზები გადაუკეტეს. სააკაშვილმა და მისმა ცახესებმა თავი ცივილიზაციის მწვერვალზე წარმოიდგინეს და ერს განმანათლებლის ამბიციებით მოძღვრავდნენ. თვალეში ნაცრის ფრქვევით გვიმტკიცებდნენ, რომ „ბედნიერი ერის“ შვილები ახლოს ვართ სამოთხის კართან. ვუახლოვდებით აღთქმულ სამოთხეს — ნატოს. ევროპეიზაცია და მოდერნიზაცია გაგვათავისუფლებს მიწიერ საზრუნავთაგან.

ნაცისტებმა ისტორიული მეხსიერება წარსულის გადმონაშთად გამოაცხადეს, ეროვნულობას ჩამორჩენილობის გრიფი მიაკერეს. წერტილი დაუსვეს ყოველივე არსებულს და ისტორიის ათვლა 2003 წლიდან დაიწყო. ბარბაროსულად მოედვნენ ჩვენი დუხჭირი ცხოვრების ყველა სფეროს და ვანდალურად გათელეს და დაანგრიეს, რისი დანგრევაც კი შეიძლებოდა. დასავლური სტანდარტების დამკვიდრების სახელით დაიწყო უვიცობის ზეიმი. ევროპეიზაცია-მოდერნიზაციის წაღმა-უკუღმა ტრიალით დაუბრუნდნენ გვაროვნული პერიოდის აზროვნებას, რომლის ამოსავალიც იყო, „მივსცემდეთ ხარკსა ვინცა-ვინ გამოჩნდეს მძლე.“ სახელმწიფოებრივი იდეოლოგია წავიდა უკან. საქართველოს ცრუმესიამ ახალ „მძლედ“ და მხსნელად დაგვიხატა ამერიკა და დაიწყო მისი მისამართით დაუოკებელი ქება-დიდება. პარალელურად გაათმაგებული ენერგიით აზვირთდა ძველი „მძლეს“ უთავბოლო ლანძღვა-გინება. ერთი „მძლეს“ საამებლად, მეორე „მძლეს“ აუგი ჩვენს მამულს ძვირად რომ დაუჯდა, ამას ბევრი „პატრიოტი“ ვერ აცნობიერებს.

თანამედროვე პოლიტიკოსებს არ აწყენდათ VI საუკუნის კოლხი დიდებულების აიეტიისა და ფარტაზის სახელის შესხენება. ბიზანტიელი მწერლის აგათია სქოლასტიკოსის თხზულებაში დაცული მათი სიტყვები, წარმოთქმული სახალხო კრებაზე, იმავე პრობლემას შეეხებოდა, რომლის წინაშე დგას დღეს საქართველო. გასათვალ-

ისწინებელია, როგორი არგუმენტებით ასაბუთებდნენ ჩვენი წინაპრები თავიანთი ორიენტაციის უპირატესობას. აღმოჩნდა, რომ VI საუკუნის ქართველები უფრო სახელმწიფოებრივად აზროვნებდნენ და მსჯელობდნენ, ვიდრე ევროპა-ამერიკაში მორბენალი ნაციისტები.

გამრუდებულ გზაზე მდგარ შემთხვევით გადიდგაცებულებს, თავი ისე ეჭირათ, თითქოს ოლიმპოს მთიდან ცეცხლის მომტაცებლები ყოფილიყვნენ. ერსა და ბერს აიძულებდნენ, ერთ ხმაში ემღერათ და ღმერთისთვის მადლობა შეეწირათ, რომ ამ დიდი ბედნიერების მხილველნი გახდნენ.

უზარმაზარი იმპერია დაიშალა. დამოუკიდებლობა მოიპოვეს ისეთმა ხალხებმა, რომლებსაც ის საერთოდ არ ჰქონიათ. ღვთის წყალობით ყველამ ისარგებლა ქართველების გარდა. დასაწყისში იმ ზღაპრით ვირთობდით თავს, თითქოს იმპერია ჩვენ დავანგრეთ, მაგრამ ვერ შევამჩნიეთ, როგორ მოვეყვით ნანგრევებში. კვლავ ღმერთის იმედზე უნდა ვიყოთ, როდის გამოვალთ ნანგრევებიდან. ხელაპყრობილები ვლოცულობთ სტრატეგიულ პარტნიორებზე, გვეიმედებიან მეგობარი ქვეყნები. ბავშვური თვითდაჯერებით თითქოს ვერ ვამჩნევთ, რომ მოსკოვს ჩაენაცვლა თავისუფლების სიმბოლო ვაშინგტონი. რუსი ოკუპანტების ნაცვლად ბედნიერ ქართველებს, ფრთოსანი ამერიკელი ანგელოზები ევლებიან თავს და ტკბილ ხმაზე უმღერიან ძილისპირულს. რუსული აგრესიის ფონზე ვერ ვამჩნევთ და ვეგუებით თურქულ ოკუპაციას, რომელიც მშვიდად იკავებს ქართულ ქალაქებსა და სოფლებს.

სერიოზული განსჯის ნაცვლად სახელმწიფო პოლიტიკა საჭირობოროტო საკითხებს „მე ვარ და ჩემი ნაბადის“ ჰანგზე განიხილავდა და დამარცხებას გამარჯვებად ასაღებდა. სააკაშვილი და მისი გუნდის ნაცრის მფქვეველი „დემოკრატიები“ უტიფრად ქადაგებდნენ „ვარდების რევოლუციის“ უზენაეს მიზნებზე. ცხრა წელი სიცრუე ბატონობდა ჩვენს მიწაზე. ცხრა წელი გვიმტკიცებდნენ, რომ საქართველო იყო დამოუკიდებელი სახელმწიფო. ქუხდა გაამაყებული „მესია“, რომ ქვეყანა მიდიოდა დემოკრატიის წესების სრული დაცვით. ნაციონალების ძალისხმევით მოიპოვა დამოუკიდებლობა და ამ მონაპოვარს უნდოდა დაცვა (შინაური მოხმარების ტრაფარეტი). სინამდვილეში ქვეყნის სასიცოცხლო ფუნქციების წარმმართველები გახდნენ სტრატეგიული პარტნიორები (ძველ ქართველთა მძლენი), გადამწყვეტი ხმის უფლებით ისინი სარგებლობდნენ (საუბედუროდ, მდგომარეობა დღემდე არ შეცვლილა), მათი ნებისმიერი მითითება სრულ ჭეშმარიტებად იყო გამოცხადებული, რაც უმძიმეს ტვირთად

აწევს ჩვენს მიწა-წყალს. სტრატეგიული პარტნიორების ნდობის განმტკიცებას ემსახურებოდა ავღანეთის ომში მონაწილეობა. დიდი გაუგებრობაა მტკიცება, თითქოს ქართველი ჯარისკაცები ავღანეთში ემსახურებიან სამშობლოს ინტერესებს (ვის ინტერესებში შედიოდა ჩვენი ბედკრული თვისტომების ბრძოლები ავღანეთში XVIII საუკუნეში?). რას ნიშნავს — ავღანეთი გვაახლოებს ევროპასთან. ავღანეთის ომი რომ არ იყოს, ევროპა შორს არის?

ჩვენი ჯარისკაცების სისხლით გვინდა თავის მოწონება და ევროპელების გაკვირვება? ვინმე ხედავს განსხვავებას წარსულსა და დღევანდელობას შორის?

ჩვენს მამულში დომინირებს სტრატეგიული პარტნიორის კულტი. მის გუნება-განწყობილებაზეა დამოკიდებული, ვისთან დავამყაროთ ურთიერთობა და ვისთან არა. რომელი დოკუმენტი შევინახოთ და რომელი გავანადგუროთ. თანაც გვიმტკიცებენ, რომ ვართ დამოუკიდებლები. ოდნავი გადახვევის შემთხვევაში, „დემოკრატიის“ აპოლოგეტებს არგუმენტი მზად აქვთ: რას იტყვიან სტრატეგიული პარტნიორები. არავის აინტერესებს, რას იტყვიან ქართველები. მათი აზრი არ აინტერესებს, არც შინაურს და არც გარეულს. გალაღებული მედროვეები მედიდურად უბურღავენ ტვინს ერს და შეუდრეკელი ენამზეობით მოძღვრავენ მოახლოებული ბედნიერების შესახებ: ნატოს კარები ღიაა, სულ მალე შევაბიჯებთ სამოთხეში და მოვიპოვებთ მარადიულ სიმშვიდეს. ასე მარტივად აქვთ წარმოდგენილი ევროპული „განათლებით“ დახუნძლულ „ერის მამებს“ ქვეყნის მომავალი. მეათე წელია აღვივებენ ამ სიცრუეს. ნუთუ ჰგონიათ, გონიერი ქართველები ამ სიცრუეს ვერ ხვდებიან?

უხსოვარი დროიდან ადამიანების ფანტაზია ქმნიდა „მზის ქალაქებს“ (პელიოპოლისებს), „ნეტართა კუნძულებს,“ და ილამაზებდნენ დუხჭირ წუთისოფელს. ასე ოცნებობდნენ მონათმფლობელური პერიოდის უუფლებო ადამიანები. ქართველმა ნაციისტებმა ბრბოს თვალის ასახვევად აღთქმულ სამყაროდ დაგვისახეს ნატო, რომელიც მოგვიგვარებს ყოველგვარ პრობლემას და ვიცხოვრებთ სამოთხეში.

სტრატეგიული პარტნიორების ხელთდასხმით, „პატრიოტი“ დემაგოგები ახვავებდნენ უმისამართო და უშინაარსო სიტყვების ნიაღვარს. თითქოს დიდად შესტკიოდათ გული ბრბოდქცეულ მასაზე, კეკლუცობდნენ სოფისტური საკენკით, რომ ხალხი არის ბრძენი, სამართლიანი და არნახული სილამაზით შემკული. ბრიყვთათვის გამიზნული სიყალბე უფრო მიმზიდველი რომ გაეხადათ, დახელოვნებული

ორატორები სიტყვა-სიტყვით იმეორებდნენ თავიანთი ბელადის მრავალჯერ ნათქვამს. ჩვენი სამშობლო არის აღმოსავლეთისა და დასავლეთის დამაკავშირებელი ხიდი. ზღაპარი გახდა ბრბოს იდეალური თავშესაფარი და ამ ზღაპრით ასაზრდოებდნენ გონებაწართმეულ ერს. ცხრა წელი საქართველო იდგა რეალობისა და სიცრუის გზაჯვარედინზე. მძლავრობდა ძალადობა, იჩაგრებოდა სიმაართლე.

ათ წელია სააკაშვილი და მისი რეფორმისტული, ევროპეიზაციამოდერნიზაციას ამოფარებული ყალბისმქნელთა გუნდი აყრუებდა გარემოს და განუწყვეტლივ გვიმეორებდა, მამულს მონობის უღელი ავხსენითო. სინამდვილეში უფრო მძიმე ბორკილები და ტვირთი რომ დაადეს, ამას თითქოს ვერ ვამჩნევდით.

სტრატეგიული პარტნიორების რჩევებით დალაგებული საქართველო, ნაცისტების მხურვალე ოვაციებით მიექანებოდა უფსკრულისაკენ. ამ უბედურებას მეტაშფანდურენი ევროპულ სტანდარტებთან მიახლოებას უწოდებდნენ. ტრაგედიას გვიახლოვებდა უმწიფარ და შემთხვევით ადამიანთა ატყორცნა დიდების კვარცხლებეზე. ბრძენის მანტიამოსხმული მედროვეები, უცხოელთა ზოგად და არაფრისმთქმელ გამონათქვამებს აზროვნების უკანასკნელ გაბრწყინებად ახვევდნენ თავს სმენადაქვეითებულ ერს.

სტრატეგიულ პარტნიორობა ღვაწლის შესანიშნავი დადასტურებაა მათ მიერ მოწონებული განათლებისა და მეცნიერების რეფორმა, რომელიც ბნელეთის მოციქულმა მინისტრებმა (ლომაია, შაშკინი) ახალი ეპოქის დაბადებად გამოგვიცხადეს. ევროპული სტანდარტების მყვირალა ქადაგებამ, ქართული მეცნიერების აკვანი, თბილისის უნივერსიტეტი გაუგებარ პოლიტიკურ დანამატად ჩამოაქვეითა, ხოლო აკადემია დაშალა. რევოლუციურმა ხელისუფლებამ დამსახურებული ადამიანები წარსულის გადმონაშთად გამოაცხადა. სკოლა იმდენად გააპარტახეს და დააკინნეს, რომ მასწავლებელთა დიდმა უმრავლესობამ ცოდნის მინიმუმიც ვერ გამოავლინა. ეს უბედურება უნდა მივიჩნიოთ უფრო დიდ ტრაგედიად, ვიდრე სხვის ომში უმიზნო ბრძოლა.

სტრატეგიული პარტნიორების თანხმობით, ნაცისტებს ეძნელებათ ასპარეზის დათმობა და ყურადღების მოსაღუნებლად დაიწყეს „დემოკრატიზაცია“ თამაში. სანამ კვერთხი ხელთ ეპყრათ, დემოკრატია მაშინ არ გახსენებიათ. შეცვლილ სიტუაციაში გამოიკვეთა ზღაპრის ახალი კონტურები. ტაშის მოტრფიალენი, კართაგენის დაცემის შემდეგაც, სულს უბერავენ ჩაფერფლილ ნაცარს და ცდილობენ თვისტომთა მხედველობის დაბინდვას. დიდი ყაენის ხელის ბიჭები კუბოში ჩას-

ვენებულ მესიაზე აფიცებენ თავგზააბნეულ „ნეტარ მორწმუნეებს“ და პირობას ღებენ, რომ დაიბრუნებენ დაკარგულ დიდებას. ამის დამადასტურებელია ვოიაჟები ჩვენს ქალაქებში, თითქოს „დემოკრატიული“ გზით სურთ, ხალხს მიანდონ საპრეზიდენტო კანდიდატის შერჩევა. ნაცვლად იმისა, რომ თავდახრილებმა მოინანიონ ეშმაკის სამსახურში ნებივრობა, უტეხი უტიფრობით პირფერობენ, რომ დაიცავენ ხალხის ინტერესებს (აქამდე ვინ უშლიდათ ხელს?). განსაკუთრებით აქტიურობენ არაფრის მაქნისი, ახლად გამოჩეკილი ნაცისტები, რომლებიც ვარაუდობენ, რომ ფარას მოექცნენ სათავეში. ურცხვად ყელყელაობენ ტრაფარეტული ფრაზებით და მრისხანე გამომეტყველებით იმუქრებიან, რომ მათ ევროპულ ორიენტაციას წინ ვერაფერს აღუდგება (საინტერესოა, ვინ ედავება?). სააკაშვილის „ბრძნული“ იდეების მეხოტბენი კვლავ ძველ ბაიათებს აბულბულებენ. ნუთუ ისევ ჰგონიათ, რომ ქართველები ბრეივები არიან და მათ აბდაუბდა დაპირებებს ირწმუნებენ.

საქართველოს დამოუკიდებლობა დამოკიდებულია სტრატეგიულ პარტნიორზე (ხომ არ აჯობებდა ძველქართული ყმადნაფიცობა?). ნაცისტების ბატონობის ხანაში მოხდა „მძლეს“ უფლებამოსილების უკიდევანო გაფართოება და ქედმოდრეკილობას ვუწოდებთ დამოუკიდებლობას და დემოკრატიის აყვავებას.

ნაცისტების რეკლამირებული სტრატეგიული პარტნიორობა თითქმის არ განსხვავდება მორჩილების იმ სტატუსისაგან, რომელიც აცამტვრებდა ჩვენს მამულს უხსოვარი დროიდან (ერთი საუკუნის, დავით აღმაშენებლის ეპოქის გარდა). თითქოს მოვიპოვეთ თავისუფლება. ვართ თავისუფლები? ისევ „მძლეთა“ სალტეში ვრჩებით და მათ მითითებებს ვასრულებთ. ისევ მიერეკებიან ქართველებს სისხლის საღვრელად შორეულ ქვეყნებში.

წარსულიდან ფრაგმენტების მოხმობა ნათლად გვიჩვენებს, რომ ბევრი რამ არ შეცვლილა. როგორც მსჯელობენ ჩვენი წინაპრები ათასწლეულების წინათ („მივცემდეთ ხარკსა ვინცა-ვინ გამოჩნდეს მძლე“), ისე განვიკითხავთ დღესაც ქვეყნის ბედს. სახელმწიფოებრივი აზროვნება ტომის ბელადების არგუმენტებისაგან არ განსხვავდება.

ნაცისტების „პატრიოტულმა“ დემაგოგიამ საქართველო „მძლეს“ მიაჯაჭვა და მის ბრმა იარაღად აქცია. დამოუკიდებლობა შინაური მოხმარების სიგელის ფუნქციას ასრულებს. მართონის ბრძოლიდან მოყოლებული კოლხ-იბერები „მძლეთა“ (თანამედროვე ტერმინოლოგიით, სტრატეგიული პარტნიორების) მოლაშქრეები იყვნენ და იმავე იარაღად განიხილებიან XXI საუკუნეშიც.